

Arrest

nr. 153 866 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 7 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van

16 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 8 mei 2015.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen vreemdelingen zijn, vrijgesteld van de visumplicht, die langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Eventuele vernietigingen van de bestreden beslissingen kunnen aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren. Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft en de kritiek van de verzoekende partijen dat er niet gemotiveerd zou zijn omtrent het schoollopen van de minderjarige kinderen en dus meer algemeen over de belangen van de kinderen in het kader van de beoordeling van voormeld artikel 74/13, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen van de verzoekende partijen. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsverplichting bevat, wijst de Raad erop dat op grond van voornoemd artikel het volstaat dat op een of andere manier blijkt dat rekening werd gehouden met de in deze bepaling vermelde elementen indien deze relevant zijn in de voorliggende zaak. In de synthesesnota van 16 april 2015 opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat “hun verblijf was precair en werd enkel toegestaan naar aanleiding van een asielprocedure en een aanvraag 9ter. Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen tijdens die procedures.” De verzoekende partijen kunnen voorgaande kritiek derhalve niet dienstig aanvoeren.

Tot slot wijst de Raad erop dat wat de schending van de artikelen 3 en 28 van het IVRK - en het hoger belang van het kind - betreft, dat deze artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen.”

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot

horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 7 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting 15 september 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de belangen van de kinderen: dit had moeten geëxpliciteerd worden in de bestreden beslissing: het volstaat niet dat hieromtrent een overweging in het administratief dossier te vinden is. Het is niet aan de advocaat om het administratief dossier door te nemen op zoek naar een motief, de motieven moeten in de bestreden beslissing zelf worden opgenomen. Het volstaat niet om gegevens of motieven uit het administratief dossier inzake de aanvraag artikel 9bis over te nemen. Elke beslissing heeft een eigen motivering nodig.”

2.4. De Raad is van oordeel dat het betoog van de verzoekende partijen, waar zij aanvoeren dat *“Het volstaat niet om gegevens of motieven uit het administratief dossier inzake de aanvraag artikel 9bis over te nemen”* feitelijke grondslag mist nu uit de synthesenota waarnaar verwezen werd in de beschikking van 30 juli 2015 duidelijk blijkt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat van toepassing is op het bevel om het grondgebied te verlaten als verwijderingsbeslissing, een beoordeling door heeft gevoerd. Deze beoordeling gebeurde louter in het kader van de verwijderingsmaatregel, nu de gemachtigde bij het nemen van een beslissing waar hij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart niet verplicht is een onderzoek conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te voeren.

Tevens moet in dit verband worden opgemerkt dat, voor het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, de verwerende partij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onderzocht en behandeld heeft, zodat ook hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen en de familiale toestand van de verzoekende partijen, zoals aangehaald door verzoekers in hun aanvraag.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen volharden in de middelen en voorbij lijken te gaan aan wat reeds in de beschikking werd opgenomen.

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 7 augustus 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting voor het overige enerzijds in de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten volharden door ze gedeeltelijk te herhalen en anderzijds de motieven van de bestreden beslissingen en de beschikking louter ontkennen, dient te worden vastgesteld dat zij zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 30 juli 2015, en op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET